

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

กิน กับ กินดี

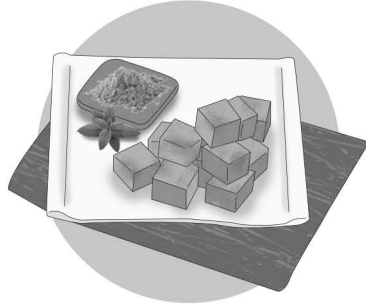
ณ ทะเล เขียว
kanapy ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

กินกับกันต์

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ใครที่เป็นสายกินขอเชิญมารวมพลกันทางนี้ เอเวอร์วายได้นำของอร่อยมาเสิร์ฟให้แก่นักอ่านทุกท่านแล้ว เชื่อว่าทุกท่านก็คงพอจะเดาได้จากชื่อเรื่องของนิยายเล่มนี้ว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไรแน่นอนว่าคือการกิน แต่การกินในที่นี้ไม่ได้นำมาซึ่งความสุขเสมอไป เพราะสำหรับใครบางคนการกินอาหารอาจกำลังทรมานเขาอยู่ในทุกๆ มื้อ อย่างเช่น 'ภรภัค' นักธุรกิจหนุ่มที่ประสบกับอาการไม่อยากอาหาร ไม่ว่าเขาจะกินอะไรก็ล้วนไม่อร่อย จืดชืด น่าเบื่อ และไร้รสชาติไปเสียทุกอย่าง ไม่ต่างอะไรกับตัวเขาเอง แต่แล้วเขาก็ได้พบกับคนที่ทำให้เขากลับมากินข้าวได้อร่อยอีกครั้งอย่าง 'กันต์กวี' ยูทูเบอร์สายกินผู้แสนสดใสที่เข้ามาเติมเต็มโลกทั้งใบที่เคยไร้รสชาติของเขา

เรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างนักธุรกิจหนุ่มกับยูทูเบอร์สายกินที่มียอดแฟนคลับเฉียดหลักแสน ซึ่งแตกต่างกันชนิดที่เรียกได้ว่าเป็นขั้วตรงข้ามได้เริ่มต้นขึ้น โดยไม่ได้มีเพียงรสชาติของอาหารซึ่งภรภัคกินเข้าไปเท่านั้นที่กันต์กวีเข้ามาเติมเต็ม แต่ยังหมายรวมถึงชีวิตที่ว่างเปล่าและโลกที่แสนจืดชืดไปนั้นของเขาด้วย แล้วภรภัคจะเปลี่ยนสถานะจากจุดเริ่มต้นที่เป็นเพียง 'แฟนคลับ' มาเป็น 'แฟนครีป' ได้อย่างไร คงต้องไปลองชิม เอ้ย! ลองอ่านกันใน 'กินกับกันต์' และหากการอ่านหนังสือเล่มนี้ทำให้คุณหิวคงต้องขอลภัย แต่รับรองได้ว่าคุณจะมีใจ และแน่นอนว่านั่นคือสิ่งที่เรายินดี

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

มือที่ 1

เขาที่อยู่หลังจอกับแชนลมอนซาซิมิ

แซนดริชคือมือกลางวันในวันนี้ของภรรภาค ขนบั้งแผ่นหนาที่อบมา กำลังอุ่นได้ที่ เข้ากันได้ดีกับไส้แฮมและไข่ เพิ่มความมันด้วยอะโวคาโด อีกทั้งไม่มีลมผักใบเขียวที่กรอบจนได้ยินเสียงในตอหนัก ตัดเลี่ยนด้วยมะเขือเทศสุก ที่คนทำให้เวลาบรรจงจัดอยู่นาน ทว่าภรรภาคกลับกัดไปได้แค่สามคำก็เป็นอันต้องหยุด

ไม่อร่อย

ชายหนุ่มวางแซนดริชลงบนจาน หยิบน้ำเปล่าขึ้นมาจิบหนึ่งอีกเป็นการล้างปาก แต่คิดว่าต้องกินให้หมดทั้งชิ้นนั่นก็ธรรมดาแล้ว

ความคิดนั้นเสียมารยาทกับเซฟอย่างมาก เห็นได้ชัดว่าความผิดไม่ได้ อยู่ที่คนทำอาหาร คุณภาพวัตถุดิบ หรือรสชาติแต่อย่างใด แต่เป็นที่ภรรภาค

เขาจำไม่ได้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ตนเองมีอาการไม่อยากอาหาร การกินข้าว กลายเป็นเรื่องทุกข์ทรมานสำหรับเขา

อาจเริ่มมาตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อนที่เขาเข้ารับตำแหน่งรองประธานของ จิรากรู๊ป ทั้งยังถูกพี่ชายโยนโปรเจกต์ห้างใหญ่มาให้รับผิดชอบ สามปีก่อนที่น้องชายคนเล็กฆ่าตัวตาย หรือหนึ่งปีก่อนที่ถูกอดีตคู่หมั้นถอนหมั้น

แต่หากลองคิดดูดีๆ คงเป็นตั้งแต่วันแรกที่เกิดมาในตระกูล 'จิราดากุล' "คุณภักคะ"

เสียงที่ชัดเจนหวนะความคิดคือเสียงของนิตา ผู้ช่วยเลขานุการ คนใหม่ที่เพิ่ง

รับเข้ามาทำงานได้สองสัปดาห์ เธอเดินเข้ามาเมื่อเปล่าและยังมีท่าที่ตื่นกลัว
อยู่มาก

"ผมไม่เคยบอกเธอว่าให้เคาะประตูก่อนทุกครั้ง"

คำนั้นทำให้นิตาลิ้นรู่ระลงคอแทบไม่ทัน ตอบเสียงเบา "...ขอโทษค่ะ
หนูลืม"

"อยู่ที่ทำงานเปลี่ยนคำเรียกแทนตัวเองด้วยครับ"

"คะ...ค่ะ ขอโทษค่ะ"

ภรภัคจ้องมองผู้ช่วยเลขขา ตรงหน้า นิตาเป็นผู้หญิงตัวเล็กสูงไม่ถึง
ร้อยหกสิบ ผมสั้นสีน้ำตาลอ่อนให้ความรู้สึกสดใส แต่เวลากลับกลับมีท่าที่
เหมือนกระต่ายขี้กลัวที่พร้อมตื่นตูมตลอดเวลา ภรภัคไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่าย
ต้องกลัวตนเองถึงขนาดนั้น ทั้งที่เขาก็แค่กล่าวตักเตือนตามสมควร

หญิงสาวกลั่นใจเงยหน้าขึ้น พอสบตากับเขาก็รีบก้มหลบเป็นพัลวัน
เป็นบุคลิกที่ชวนให้หงุดหงิดใจเป็นอย่างมากสำหรับภรภัค

"คุณ...คุณธนนท์บอกให้คุณภาคไปรับน้องสาววันนี้ค่ะ"

"เข้าใจแล้ว"

"เออ...แล้วดอกไม้ร้อยพรการแต่งงานที่จะส่งให้ลูกสาวคุณสุวิทย์
ซื้อดอกอะไรดีคะ"

นิตาสะดุ้งเมื่อเห็นว่าคิ้วคมขมวดน้อยๆ รู้ตัวว่าคำถามของเธอไร้สาระ
เกินไปจึงรีบหุบปาก ตัวแทบหดเหลือสองนิ้ว

"ขอโทษค่ะ ถ้างั้นหนู...เอ๊ย นิตาขอตัวก่อน..."

"เดี๋ยวครับ"

"คะ!"

"ไม่ต้องตอบเสียงดังขนาดนั้นก็ได้ แล้วก็..." ภรภัคสบตากับคู่สนทนาหนึ่ง
ดวงตาคู่มนั้นคล้ายจะสาปคนให้กลายเป็นหินได้ "ฝึกพูดให้ชัดถ้อยชัดคำ
ด้วยครับ"

ตอนที่ออกจากห้องนี้นิตาแทบจะพรวดไปทั่วทั้งร่างเลยทีเดียว

หลังจากผู้ช่วยเลขขา ออกไป ภายในห้องทำงานก็ตกอยู่ในความเงียบ

อีกครั้ง

ห้องนี้ถูกออกแบบมาให้เข้ากับภรภัก เริ่มจากเพดานสูงช่วยให้ห้องดูโปร่ง หน้าต่างบานใหญ่ช่วยลดความอึดอัด ด้านซ้ายมีตู้หนังสือบิลท์อิน ตู้เซฟหนึ่งตู้ และชั้นวางของตกแต่งด้วยดอกไม้กับต้นไม้เพื่อความสบายตา ตรงกลางห้องมีโซฟาและโต๊ะสำหรับรับแขก โต๊ะทำงานของชายหนุ่มถูกจัดไว้ในมุมที่ดีที่สุด มองเห็นทั้งวิวนอกหน้าต่างทั้งฝั่งประตูห้องได้เป็นอย่างดี อุปกรณ์อำนวยความสะดวกก็ครบครัน โทนของห้องเป็นสีขาว เทา และดำ แม้แต่ความสว่างของแสงไฟก็ยังพิถีพิถันตามความต้องการของภรภักทั้งหมด

กระนั้นชายหนุ่มกลับมองว่าความสมบูรณ์แบบเหล่านี้ช่างว่างเปล่าเหลือเกิน

ก็อกๆ

ลิบนาที่ให้หลังเสียงเคาะประตูกึกก้องขึ้น ซบาคือเลขาฯ ที่ทำงานกับเขามาห้าปีเต็ม ทั้งยังเป็นญาติห่างๆ ทางฝั่งแม่ที่เคยพบหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้ง ตอนเด็กๆ เธอถือเอกสารชุดหนึ่งเดินเข้ามา ทุกย่างก้าวของเธอเปี่ยมด้วยความมั่นใจ ผมสี่ตัวยาวสลวยถูกรวบไปด้านหลังเป็นทรงหางม้าเข้ากับกางเกงสแล็กส์ขายาวของเธอ ช่วยเสริมให้ดูทะมัดทะแมง

"คุณภักอย่าใจร้ายกับนิตานักสิคะ"

"ผมนะหรือใจร้าย"

"คะ ถ้านิตาลาออกฉันก็ลำบากสิคะ แคนี่งานก็ล้นมือจะแยะอยู่แล้ว!"

ซบาวางเอกสารในมือลงบนโต๊ะทางฝั่งขวา แล้วหยิบเอกสารที่จัดการเสร็จแล้วทางฝั่งซ้ายขึ้นมาแทน ภรภักมักจะทำอะไรเป็นแบบแผนอยู่เสมอ คนอื่นอาจมองว่าเขาจุกจิก แต่ซบาชินเสียแล้วกับเจ้านายคนนี้ ตอนนั้นเองเธอก็สังเกตเห็นแซนด์วิชที่เพิ่งกัดไปได้แค่ไม่กี่คำวางอยู่

"อาหารไม่ถูกปากหรือคะ เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นแทนไหม"

"ไม่เป็นไรครับ"

"งั้นฉันสั่งซุปรเพิ่มให้ดีไหมคะ จะได้ทานง่ายขึ้น" คำพูดนั้นค่อนข้าง

ก้าวก้าวอย่างเห็นได้ชัด แต่ชบา ก็ยังเลือกที่จะทำ ไม่ใช่เพราะคำสั่งจากธนนท์ พี่ชายของภรภักดิ์ที่กำชับให้ดูแลด้านการกินของอีกฝ่ายเป็นพิเศษ แต่เป็นเพราะเธอก็เป็นห่วงเจ้านายคนนี่เช่นกัน

"ถ้าจั้นรบกวณด้วย" ภรภักดิ์ก็เกียดต่อความยาวสาวความยืดจึงตอบตกลง ชบาพยักหน้าเล็กน้อยแล้วเดินออกไปนอกห้อง ผ่านไปไม่ถึงห้านาที ก็กลับมาพร้อมซูบใสควันดูย เธอวางมันไว้ข้างแซนดิวิชชิ้นนั้นและจากไปอย่างรู้หน้าที่ ภรภักดิ์เอ่ยขอบคุณก่อนจะลองดักขึ้นมาชดหนึ่งคำ แม้ซูบจะกินคล่องกว่าแซนดิวิชก็จริง แต่ก็ไม่ได้ช่วยในเรื่องของรสชาติ

ชายหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่างต่างบานใหญ่ วิวไจกลางเมืองหลวงมีแต่ตึกและอาคาร บางครั้งก็คิดว่าสวยดี บางครั้งก็มองว่าแออัด ห้องฟ้าวันนี้เป็นสีฟ้าปลอดโปร่ง แสงที่สาดส่องเข้ามาในห้องทำงานของเขากำลังดี แต่ภาพที่สวยงามเหล่านี้เป็นภาพที่ภรภักดิ์เห็นจนชินชาแล้ว

เขากินอาหารด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ผืนจนกระทั่งหมดจานได้ในที่สุด หมู่นี้ไม่ว่าจะกินอะไรก็เหมือนกันหมด ไม่ต่างจากตัวเขาสักนิด

จืดชืด น่าเบื่อ และไร้รสชาติ

ห้าโมงเย็นครึ่งภรภักดิ์เดินออกจากห้องทำงาน สายตาหลายคู่จับจ้องมาที่เขาโดยอัตโนมัติ บอกไม่ได้ว่าเป็นสายตาดีนดีหรือยินร้าย มีทั้งชื่นชมและเกรงกลัว บ้างก็มองแวบเดียวแล้วรีบหลบ หรือแม้กระทั่งสายตาที่แสดงออกว่าหลงใหลในรูปลักษณะของเขา

ต้องยอมรับว่าหนึ่งในข้อได้เปรียบของภรภักดิ์คือหน้าตา ชายหนุ่มอยู่ในชุดสูทเนี้ยบตั้งแต่เส้นผมจรดปลายเท้า เสื้อสูทสีเข้มเข้ารูป กางเกงที่ยืดเสริมให้ชายาวๆ ตูม้นคงมากยิ่งขึ้นยามก้าวเดิน แว่นกรอบบางวางอยู่บนสันจมูก รับกับใบหน้าอย่างลงตัว แต่ไม่ว่าใครเมื่อได้สบสายตากับดวงตามคู่นั้น เป็นต้องเสียวสันหลังวาบทุกที

ภรภักดิ์ไม่สนใจสายตาของพนักงาน เขาถลึงลิฟต์ที่เชื่อมไปยังชั้นจอดรถ วีไอพี ที่นี่คือห้อง G-Center ในเครือจิรากรู๊ป มีพื้นที่กว่าสี่แสนตารางเมตร ประกอบไปด้วยโซนสำนักงาน ลานกว้าง ฮอลล์โซนร้านค้าไฮเอนด์ ซูเปอร์มาร์เก็ต

นานาชาติ และอื่นๆ ห้างแห่งนี้ตั้งอยู่ในท่าเลทองของกรุงเทพฯ นับว่าเป็น
ห้างหรูอันดับต้นๆ ของประเทศ แน่แน่นอนว่าทั้งหมดนี้มาจากน้ำพักน้ำแรงของ
ภรภัก

แต่แทนที่จะบอกว่าเขาเป็นคนเก่ง ต้องบอกว่าเขาไม่ยอมอ่อนข้อให้
ตนเองถึงจะถูก

ตรงกันข้ามกับประธานของจิรากรูปีคนปัจจุบันที่เอาแต่เล่นสนุก ส่วน
รองประธานอย่างภรภักก็เอาแต่ก้มหน้าทำงานอยู่เสมอจนในบางครั้งก็ดูเหมือน
เครื่องจักรทำงาน หมู่นี้ยังดีที่ธนนท์ยอมทำงานบ้าง คงเพราะเห็นว่าร่างกาย
ของน้องชายใกล้ถึงขีดจำกัดแล้วกระมัง อย่างวันนี้ก็เช่นกัน ธนนท์กำชับให้
ภรภักไปรับลูกสาวแทนตนเองเพื่อบังคับให้เขาเลิกงานเร็ว

ภรภักมาถึงโรงเรียนสอนดนตรีในเวลาหกโมงเย็น เมื่อเด็กหญิงผมบ๊อบ
เห็นเขาก็วิ่งตุ๊กตุ๊กมาทางนี้ สาลีเป็นเด็กว่าเจริงยิ่งง่าย แม้จะเป็นทายาทรุ่นที่สี่
ของจิรากรูปี แต่กลับได้รับการเลี้ยงดูต่างจากพวกเขา

สาลีโตมาอย่างอิสระ ได้เรียนในสิ่งที่ตนเองอยากเรียน ไม่มีการบังคับ
พาไปออกงานเพื่อธุรกิจหรือทำอะไรเกินวัย สาลีได้เที่ยวเล่นเหมือนเด็กทั่วไป
ค่อยๆ เติบโตไปตามวัย นั่นเป็นความตั้งใจของธนนท์ผู้เป็นพ่อ

"คุณอาภักสวัสดิ์ค่ะ"

"สวัสดิ์ เรียนเป็นยังงัยบ้าง"

"สนุกค่ะ วันนี้คุณครูสอนน้องลีเล่นเพลงใหม่ด้วย"

"งั้นหรือ"

"ไว้น้องลีจะเล่นให้คุณอาฟังนะค่ะ"

"ได้"

ภรภักพยักหน้ารับคำ แม้การโต้ตอบเช่นนั้นจะแสนเย็นชา แต่สาลีก็
ไม่เก็บมาใส่ใจ เพราะรู้ว่าลึกๆ แล้วคุณอาของตนเป็นคนใจดี เด็กน้อยกระโดด
ขึ้นรถคันหรูพลงามั้มเพลงที่เพิ่งเรียนมาไปด้วย

แม้จะมีคนขับรถส่วนตัว แต่ส่วนใหญ่ภรภักมักจะขับเอง ส่วนสาลีนั้น
ธนนท์เองก็ไม่ต้องการให้ลูกสาวโตมากับพี่เลี้ยงและคนขับรถเช่นกัน

การจราจรในช่วงเวลาเร่งด่วนจัดว่าแย่ แะ รถติดไฟแดงมาครึ่งชั่วโมงแล้ว

สามีเริ่มเล่าเรื่องที่เจอมาในวันนี้ เธอเพิ่งขึ้นชั้น ม.1 หมาดๆ อายุสิบสามปี กำลังเริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น มีเรื่องราวมากมายที่อยากถ่ายทอดให้ใครสักคนฟัง เมื่อเล่าจนไม่เหลืออะไรจะเล่าสามีก็หยิบสมาร์ทโฟนออกมาดออย่างคล่องแคล่ว แปบเดียวก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากลำโพงโทรศัพท์

"สวัสดีครับ! เจอกันต่อกันแล้ว วันนี้กันต์อยู่ที่ห้างจีเซ็นเตอร์ ได้ยินว่ามีร้านบุฟเฟต์แชลมอนเพิ่งเปิดใหม่ราคาไม่แพงด้วยละ ตอนนี้อยู่หน้าร้านแล้ว ได้โต๊ะเรียบร้อยแล้ว ตามมากินกับกันต์เลย~"

เสียงนั้นไม่ถึงกับหุ้มแต่หูน่าฟัง การพูดของอีกฝ่ายฟังดูสบายๆ เหมือนคุยกับเพื่อน ภาษาที่ใช้ก็ติดจะวัยรุ่น ฟังดูคล้ายกับรายการโทรทัศน์ที่ไม่เป็นทางการ

สามีหัวเราะคิกคักไม่หยุด ดูท่าจะชอบคนในคลิปมากทีเดียว ภรรยาเลิกคิด ลอบมองหน้าจอโทรศัพท์ของเด็กหญิง ในฐานะผู้ปกครองเขาจำเป็นต้องรู้ว่าหลานสาวกำลังสนใจอะไรอยู่

ในยุคที่มีอินเทอร์เน็ตการเข้าถึงแหล่งข้อมูลและสื่อโซเชียลมีเดียเป็นไปได้ง่ายและรวดเร็ว ดังนั้นภรรยาจึงคิดว่าการควบคุมหรือจำกัดประเภทให้เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของเด็กเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่ง

อย่างน้อยๆ ถ้าห้ามไม่ได้ก็ควรมีการพูดคุยเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันต่อสิ่งยั่วในสิ่งที่ไม่ดีต่างๆ และเพื่อไม่ให้เรียนรู้อะไรที่ผิดๆ

แต่ดูเหมือนภรรยาจะไม่ต้องกังวลให้มาก เพราะภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าไม่ใช่คอนเทนต์ที่ต้องให้คำแนะนำ เป็นเพียงเด็กหนุ่มในชุดนักเรียนกับอาหารละลานตาเท่านั้น

เด็กหนุ่มคนนั้นเรียกแทนตัวเองว่า 'กันต์' เขามีใบหน้าขาวใสได้สัดส่วน ในปัจจุบันที่ทั้งดูหล่อและน่ารักในเวลาเดียวกัน สิ่งที่ภรรยาเห็นเป็นอย่างแรกคือริมฝีปากสีแดงอวบอุ้มดูฉ่ำน้ำ ฟันขาวที่เรียงตัวสวยอยู่บนหน้าจอก ยิ่งตอนที่รับแชลมอนขึ้นยักษ์เข้าปากจนแก้มป่อง ดวงตาของอีกฝ่ายยังเป็นประกาย

ไม่นานก็ปรากฏรอยยิ้มกว้างราวกับอาหารที่เพิ่งกินเข้าไปคืออาหารของราชา
พานให้น้ำย่อยของคนมองทำงาน

โครกกก

รถยนต์คันเล็กทำให้เสียงท้องร้องดังเป็นพิเศษ สาลี่เงยหน้าขึ้นมอง
อาของตนเอง กะพริบตาปริบๆ และถามออกมาด้วยความใสซื่อ "คุณอภัก
หิวหรือคะ"

"อาเปล่า"

โครกกก

ภรภัก "..."

คำแก้ตัวฟังไม่ขึ้นอีกต่อไป สาลี่หัวเราะเสียงดัง กระตือรือร้นขึ้นมาทันที
เธอเขาแชนผู้ปกครองอย่างที่ชอบทำบ่อยๆ เวลาอ่อน

"ไปกินอาหารญี่ปุ่นกันคะ น้องลืออยากกินร้านนี้"

ร้านนี้ที่ว่าคือร้านในคลิบวิตีโอ ภรภักมองสาลี่กับคนในคลิบสลับกัน
หลานสาวตัวน้อยกะพริบตาปริบๆ "ไม่รู้จะไปจำทำทางนั้นมาจากใคร

"นะคะ น้องลืออยากกิน"

แน่นอนว่าภรภักไม่อาจปฏิเสธหลานสาวได้ เขาตอบรับ เลี้ยวรถกลับ
ไปทางเดิม ร้านอาหารญี่ปุ่นในคลิบภรภักรู้จักดี เป็นร้านที่เพิ่งเปิดใหม่ใน
ห้าง G-Center ได้ไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ ไซ้ ที่ทำงานของเขานั้นแหละ

กว่าจะวนกลับมาถึงก็ปาเข้าไปหกโมงเย็นครึ่ง พนักงานจัดที่นั่งด้านในสุด
ของร้านให้เขาเพื่อความเป็นส่วนตัว ร้านนี้จัดอยู่ในร้านบุฟเฟ่ต์ราคากลางๆ
ไม่ถึงกับหรูหรา ทำให้มีวัยรุ่นนุกินค่อนข้างเยอะ

"สาลี่ เวลากินข้าวอย่าเล่นโทรศัพท์"

"ค่า"

พอถูกคุณอาดูสาลี่ก็เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าอย่างว่าง่าย รอไม่นาน
อาหารก็มาเสิร์ฟ ประกอบด้วยแซลมอนซาซิมิ ซูชิปลาไหล หอยเชลล์ ไข่หอยเม่น
กุ้งหวาน เหมปูระ และซูชิมิโสะ

อึม สิ่งเหมือนในคลิบเมื่อครู่เฝ้า

ชายหนุ่มหุบตะเกียบขึ้นคีบแหลมอนซาซิมิเป็นอย่างแรก ในใจคิดว่าอาหารคงจะจี๊ดซี้ดไร้รสชาติเช่นเคย แต่อยู่ต่อหน้าหลานสาวเขาไม่อาจแสดงอาการเหล่านั้นได้

"อร่อยเหมือนที่พี่กันต์บอกเลยคะ"

"พี่กันต์?"

สาส์นพยักหน้าอธิบาย "พี่ในคลิปเมื่อกี่โงะคะ พี่เขาชื่อกันต์ ชื่อจริงกันต์ก็เรียนคณะนิติศาสตร์ปีสอง เป็นยูทูเบอร์"

ประวัติโดยย่อของกันต์ก็วี้ออกจากปากของเด็กน้อยเป็นฉากๆ ทำเอาภรภัคผู้เป็นอาเลิกคิ้ว

"รู้เยอะขนาดนี้เชียวะ"

"คะ น้องลิชอบพี่กันต์! พี่เขาเพิ่งเปิดช่องมาได้ไม่นานแต่ว่าคนตามพี่เขาเยอะมากเลยนะคะ พี่เขากินเก่งมาก น้องลิหิวตามทุกทีเลย"

ภรภัคพยักหน้า เด็กวัยรุ่นชอบดาราไอดอลหรือยูทูเบอร์สักคนก็นับว่าไม่ใช่เรื่องแปลก เขาคีบเนื้อปลาดิบชิ้นป้ายวาซาบิพอเป็นพิธี จิ้มกับโชยุตอนที่กำลังจะเอาเข้าปาก...ไม่รู้ทำไมถึงอดนึกถึงสีหน้ามีความสุขยามที่ได้กินอาหารของเด็กหนุ่มในคลิปเมื่อครู่ไม่ได้...

ภรภัคคิดว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่ตรงข้ามกับตนเอง กันต์ก็คือคนที่มีความสุขกับการกินอาหาร สีหน้าตอนที่อีกฝ่ายกำลังกินดูน่าอร่อยจนพานให้อิจฉา เขาคิดพลางยกมูมปากขึ้นโดยไม่รู้ตัว รับประทานคำโตเข้าปาก...ก่อนจะต้องตาโต

อร่อย!

ภรภัคจำไม่ได้ว่านานเท่าไรแล้วที่ได้สัมผัสกับความรู้สึกเช่นนี้ เขารีบคีบขึ้นมาอีกชิ้นอย่างรวดเร็ว

ทว่าน่าเสียดายที่คำต่อไปกลับไร้รสชาติเช่นทุกที

มือที่ 2

บิงซูนมสดบัวลอยคัสตาร์ด

หลังจากวันนั้นภรรยาก็ก็นั่งที่ร้านนั้นอีกสองครั้ง ลองกินเมนูเดิมก็แล้ว ถึงขั้นถามว่าเซฟคือใครก็แล้ว แต่ผลปรากฏว่านอกจากจะไม่ช่วยให้อาการดีขึ้น ยังทำให้เขาเฉียนปลาติบเพิ่มขึ้นอีก

คิดให้ตายภรรยาก็ก็นั่งไม่มีทางคิดออกว่าทำไมตนจึงรู้สึกวุ่นวายเหมือนที่กิน วันนั้นมันอร่อย

"คุณภักเป็นอะไรไปคะ สีหน้าดูกังวลชอบกส"

คนที่กล้าพูดกับภรรยาก็คือคนนี้ ในที่แห่งนี้มีแค่ชบาเพียงคนเดียว แน่แน่นอนว่าคนที่สังเกตเห็นว่าภรรยากำลังกังวลไม่ใช่โมโหก็มีแค่ชบาคนเดียวเท่านั้น

"เปล่า"

ภรรยาก็ปฏิเสธ รีบปรับสีหน้าเสียใหม่ ตรวจสอบและลงมือเซ็นเอกสารรับรองเช่าพื้นที่ห้องโถงชั้นบนของห้างสำหรับจัดอีเวนต์ในเดือนหน้าทั้งหมด จากนั้นจึงเข้าฟังการนำเสนอแผนปรับรูปแบบโซน D ของห้างคร่าวๆ จากแต่ละทีม

ที่จริงภรรยาก็ก็น่าจะต้องเข้ามาอยู่กับรายละเอียดขยับย่นพวกนี้ ทว่าคนที่รักความสมบูรณ์แบบเช่นเขาย่อมไม่ยอมปล่อยให้ผ่าน

วันนี้ภรรยาก็นัดทานข้าวเย็นกับครอบครัว ชายหนุ่มไปถึงในเวลาหนึ่งทุ่มตรง ฤดูหนาวนี้หลังใหญ่คือที่ที่ภรรยาก็ดิบโตมา หลังจอดรถเขาก็เดินตรงเข้าไปในบ้าน เพียงแค่ก้าวเท้าเข้ามาดวงตาหลังกรอบแว่นก็เรียบเฉยไร้ความรู้สึกมากยิ่งขึ้นไปอีก

ด้านโนเห็นผู้เป็นพ่อกำลังยืนมองภาพถ่ายที่แขวนประดับไว้ตามผนัง เป็นภาพของสามพี่น้องตระกูลจิระธาดาทุก คนนัท ภรภัก และปราชญ์ ภรภัก ไม่รู้ว่าพ่อของตนเองคิดอะไรอยู่ตอนที่มองภาพพวกนั้น ไม่สิ ต้องบอกว่าภรภักไม่เคยรู้ว่าพ่อกำลังคิดอะไร ภรภักไม่สนิทกับพ่อ ตั้งแต่เด็กเขามักจะเห็นเพียงภาพของชายผู้ทำงานหนักอยู่เสมอ ทุ่มเทาให้กับงานจนแทบไม่เหลือเวลาให้กับครอบครัว ใช่มั้ยไม่ต่างอะไรกับตัวเขาในตอนนี้นักหรือ

"พ่อ สวัสดีครับ"

จักรภพหันมามองลูกชาย รับคำในลำคอ "มาแล้วหรือ แม่เขารออยู่นะ"
"ครับ"

บทสนทนาระหว่างภรภักกับพ่อจบลงแค่นั้น ชายหนุ่มเดินเข้าไปหา มารดาที่กำลังนั่งดูข่าวธุรกิจอยู่ พ่อเห็นหน้าเขา เจ้าหล่อนก็ยิ้มกว้างรีบลุกขึ้นทันที

"ภัก ไม่มาให้แม่เห็นหน้าตั้งนาน ผอมลงหรือเปล่าลูก"

ผู้เป็นมารดาออกดูลูกชายเข้าเต็มรัก แน่นจนคนถูกกดรู้สึกอึดอัด แม่ของเขายาวมากกว่าพ่อสามปี ตอนนี้เธออายุหกสิบเจ็ด ใบหน้าที่เคยสะสวย ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามวัย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมองออกว่าตอนสาวๆ เพชรลดาคงจะเป็นผู้หญิงที่สวยมากคนหนึ่ง

"แล้วนัทกับสาลี...ไม่ได้มาด้วยกันหรือ"

"ธนนท์ติดงานครับ"

"งั้นเหวอ น่าเสียดาย"

เพชรลดากล่าว ดวงตาแฝงไปด้วยความเศร้าอยู่เลื่อนราง ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องโดยการจับแขนลูกชายพาไปที่โต๊ะอาหาร

"วันนี้มีแต่อาหารที่ภักชอบทั้งนั้นเลย ทานเยอะๆ เลยนะลูก เราไม่ได้ทานข้าวด้วยกันมานานแล้ว"

ภรภักลอบถอนหายใจ ดูออกว่าแม่ของตนกำลังฝัน บนโต๊ะอาหารมีกับข้าวทั้งหมดห้าอย่าง อย่างที่ไม่ว่าทั้งหมดนี้คือของที่เขาคเคยชอบกินตอนเด็กๆ ทว่าในปัจจุบัน...ภรภักจำไม่ได้เสียแล้วว่าทำไมตนจึงชอบกินของพวกนี้

"ลูกดูผมมลงจริงๆ นะ ช่วงนี้งานยุ่งเหวอ"

"นิตหน้อยครับ"

"ถ้าเหนื่อยเกินไปก็พักบ้าง อย่าลืมนดูแลสุขภาพตัวเองด้วย"

"ไม่ต้องห่วงครับแม่ ผมออกกำลังกายอยู่บ่อยๆ"

"นี่พะไล้หมุดันที่ลูกชอบ ทานเยอะๆ สิ"

"ขอบคุณครับ"

ภรภักคักพะไล้หมุดันเข้าปาก ไม้รับรู้อุสชาติใดๆ อีกเช่นเคย เมื่อเพชรลดตา เห็นว่าลูกชายทานตามที่ตั้งกัวางใจและเริ่มพูดต่อ

"ออกกำลังกายก็ดีแล้ว แต่จะห่วงแต่ร่างกายไม้ได้ ต้องอย่าลืมนดูแลสุขภาพจิตด้วย ตั้งแต่เลิกกับคุณจุน ลูกก็ไม้มีใครมานานแล้ว ถ้ายังไงให้แม่ ช่วยหาคนอื่นให้..."

"อย่าเลยครับ ตอนนี้อย่างไม้อยากมีใคร"

"แต่ลูกจะเหงานะ"

"ไม้หรอออกครับ"

"แล้วงานบริหารละ กดดันเกินไปหรือเปล่า"

"ผมไม้เป็นไรครับ"

ภรภักคักรีบตัดบทและยี้มออกมาเพื่อให้คนเป็นแม่สบายใจ ทุกคำที่กล่าว เต็มไปด้วยคำโกหก นี้ไม้ใช่ครั้งแรกที่แม่ของเขาพูดเช่นนี้ พังผิวผืนแล้ว อาจจะไม้ต่างจากแม่ทั่วไปที่เป็นห่วงลูก แต่ภรภักคักรู้ดีว่า... ไม้ใช่

เมื่อก่อนแม่ของเขาไม้ได้เป็นคนเช่นนี้ หากมองจากสายตาของคนนอก เธอคือผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบคนหนึ่ง เพียบพร้อมทั้งหน้าตาและสถานะทางสังคม แต่ในฐานะแม่เธอเจ้ากี้เจ้าการเป็นพิเศษ ควบคุมชีวิตของลูกชาย ทั้งสามโดยอ้างว่าเป็นเพราะความหวังดี ธนนท้เคยกล่าวไว้ว่าแม่เห็นพวกตนเป็นแค่ 'ผลผลิต' จากตัวเอง ไม้ได้มองว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งด้วยซ้ำ

ทว่าหลังจากที่ปราชญ์ลูกชายคนเล็กจบชีวิตตนเองลงเมื่อสามปีก่อน เธอก็เปลี่ยนไปเป็นอีกคน มุมมองที่มีต่อลูกชายก็เปลี่ยนไป ภรภักคักบอกไม้ถูก ว่าดีขึ้นหรือแย่ลง หากจะใช้คำว่าวิตกจริตก็คงจะเกินจริงไปสักหน่อย แต่ใช่

เธอเป็นเช่นนั้น

อาหารมีเนื้อที่ร่ำกัต้องผืนกินมากกว่าปกติ เขายังคงแสดงสีหน้านิ่งเฉยได้อย่างแนบเนียน แม้ทุกคำที่ตักเข้าปากจะเต็มไปด้วยความทรมาน ถึงอย่างนั้นก็ยังคงทำให้เป็นปกติที่สุด

"ผมขอตัวก่อนนะครับ"

ร่ำกัพูดหลังจากที่ 'ปฏิบัติหน้าที่ลูก' ได้เป็นอย่างดีเยี่ยม เพชรลดากอดเขาอีกหน คราวนี้รัดแน่นจนเจ็บ

"ดูแลตัวเองดีๆ มีอะไรบอกแม่ได้เสมอ อย่าลืมว่าสำหรับแม่... **ชีวิตของลูกสำคัญที่สุด**"

คำนั้นแสนหนักอึ้ง ร่ำกัไม่ตอบ ปล่อยให้อีกฝ่ายกอดจนกว่าจะพอใจ พ่อของเขาเดินออกมาส่งที่รถ ร่ำกัคิดว่าอีกฝ่ายมีเรื่องอยากพูดจึงหยุดรอ แต่คนเป็นพ่อทำแค่เพียงมองเขาด้วยสายตาที่ลึกลับขึ้นและสุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร

อาเจียนออกมาจนหมด อาหารที่เคยเป็นของโปรดของเขาสมัยเด็ก

ร่ำกัเดินไปนั่งพักบนโซฟาห้องนั่งเล่น ที่นี่คือคอนโดฯ ที่เป็นหนึ่งในธุรกิจของจิรากรูปเช่นเดียวกัน ชั้นบนสุดถูกตกแต่งให้เป็นห้องของร่ำกัทั้งชั้น ในคอของเขายังเต็มไปด้วยรสขมปร่า รู้สึกแสบท้อง ร่ำกัไม่ได้อาเจียนบ่อยนัก แต่เพราะเมื่อครู่ผืนกินเยอะเกินไป ผสมกับความเครียดและเหนื่อยสะสม ร่างกายจึงประท้วงออกมา

ชายหนุ่มยกแขนขึ้นก่ายหน้าผาก เหนื่อยกายพิงเบาะนุ่ม ในสมองมีหลายเรื่องวนเวียนอยู่ เหนื่อยล้าจนไม่อยากจะทำอะไร

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในความเงียบ ร่ำกัหยิบมันขึ้นมาดูเพราะคิดว่าอาจเป็นเรื่องงาน แต่กลายเป็นสายลึหลานสาวคนเดียวของเขา

Salee

คุณอาภัก ถ้าวันไหนมารับน้องลีที่โรงเรียนเปียโน พาน้องลีไปกินร้านนี้

ได้ไหมคะ

อยู่ใกล้ๆ คอนโดฯ ของคุณอาภักเลย นื่องลือยากิน
[ลิงก์ยูทูบ]

มุมปากบางยกขึ้นเล็กน้อยเมื่อนึกถึงใบหน้าช่างอ่อนของหลานสาว
ตัวน้อย ดวงตาของเขาทอประกายอ่อนโยน

Porapak J

ได้

หลังตอบกลับไปแล้ว ภรภักก็กดเข้าไปในลิงก์ที่สาธิตส่งมาจากหน้าจอไลน์
สลับไปแอมป์ ยูทูบปรากฏภาพใบหน้าของเด็กหนุ่มคนเดิม

กันต์?

ภรภักจำชื่อของอีกฝ่ายได้ วันนี้เด็กหนุ่มอยู่ในชุดธรรมดา เสื้อยืด
ลายการ์ตูนสีฟ้าสดใสเข้ากับบุคลิกของอีกฝ่าย ภรภักไม่ได้สนใจ กำลังจะ
กดข้ามช่วงต้นไปดูส่วนสำคัญ แต่เขาก็ต้องหยุดมือเมื่อเห็นรอยยิ้มกว้างบน
ใบหน้าของเด็กหนุ่มคนนี้

"สวัสดิ์ครับ เจอกันต่อกันแล้ว ตอนนี้นั่งกันตอยู่ที่ร้านบัวลอยที่ในตำมาร์เก็ต
ร้านนี้กันต์กินมาตั้งแต่เด็กๆ เป็นร้านประจำของแม่กันต์เลย บอกเลยว่า
เด็ดมาก! ใครเป็นสายของหวานห้ามพลาด ตามมากินกับกันต์ได้เลย"

เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นภายในห้องที่อ้างว้าง วิธีการพูดของเด็กหนุ่มยังคง
สไตลิสต์สนุกสนานเหมือนเดิม ดวงตากลมที่เห็นผ่านหน้าจอเป็นประกายราวกับ
เก็บความสดใสทั้งหมดของโลกนี้ไว้ในนั้น ภรภักไม่รู้จะทำอะไร เพียงแค่รู้สึกว่
คนคนนี้มีเสน่ห์ดึงดูดบางอย่างที่ทำให้คนดูละลายตาออกไปไม่ได้ง่าย ๆ

รู้ตัวอีกทีเขาก็เก็บมือ กลายเป็นตั้งใจดูไปเสียแล้ว

"ร้านนี้มีเมนูให้เลือกเยอะมาก มิกซ์กันได้เลยเต็มที่เลย แม่กันต์ชอบสั่ง
บัวลอยไส้งาดำน้ำขิง แต่ที่กันต์แนะนำคือเมนูนี้ บิงซูนมสดเพิ่มบัวลอยคัสตาร์ด!"

ภาพบนหน้าจอตัดสลับจากใบหน้าของเด็กหนุ่มไปเป็นภาพอินเสิร์ตบรรยายภายในร้านและอาหาร สิ่งที่น่าสนใจก็คือร้านบัวลอยธรรมดา ร้านหนึ่ง จุดเด่นของร้านนี้อยู่ที่ปริมาณและราคาที่แสนถูก แม้จะพูดว่าเป็นร้านบัวลอย แต่ก็มีส่วนไส้ไสยด้วย ที่เคาน์เตอร์กลางร้านเป็นจุดที่ให้ลูกค้าตักเครื่องได้ตามใจชอบ

"ที่นี่มีเครื่องให้เลือกเยอะมากกก ยกเว้นบัวลอยกับเต้าหอย ที่เหลือตักเองได้หมดเลย ปกติกินต์ชอบใส่แปะก๊วย เพิ่มลูกชุบละ เอ๊ะ! ไม่ได้ มันเรียกว่าอะไรนะ ลูกชุบหรือลูกชิต ลืมทุกที ฮ่าๆ"

กัณฑ์วิ่งกับคำพูดของตนเอง แป๊บเดียวก็ข้ามออกมา ประกอบกับเสียงเอฟเฟกต์ที่ทำให้คนในคลิปดูช้อบ้อมากขึ้น

ภรภัคยิ้มจาง แปลกที่เขาไม่เน่จ๋าด้วยกับคำพูดไร้สาระพวกนี้ ทั้งที่ปกตินอกจากหลานสาวอย่างสาธิตแล้ว ชายหนุ่มไม่มีความอดทนกับคำพูดเพื่อเจ้าของคนอื่น แต่ตอนนี้กลับรู้สึกว่าตลกดีเสียด้วยซ้ำ แม้จะไม่ถึงกับทำให้หัวเราะ แต่ก็ทำให้อมยิ้มออกมาได้

กัณฑ์ตักน้ำแข็งคำแรกเข้าปาก ในหนึ่งคำมีครบทั้งบัวลอยไส้คัสตาร์ด ลูกใหญ่ แปะก๊วย และลูกชิตตามที่เจ้าตัวชอบ แก้มเนียนพองออกเหมือนหนูแฮมสเตอร์ มือข้างหนึ่งยกขึ้นจับแก้ม ฟินจนตาแทบปิด สีหน้ามีความสุขเสียจนคนมองอดจินตนาการตามไม่ได้ว่าของหวานถ้วยนั้นอร่อยขนาดไหน

"เนื้อบิงซู่มสุดๆ บदन้าแข็งมาได้ละเอียดมากอะ บัวลอยคัสตาร์ดก็ดี กัดทีไรใส่ทะเล็กเต็มปาก เข้ากันสุดๆ! กัณฑ์สั่งใส่เผือกกับงาดำเพิ่มด้วยดีกว่าที่ครับ เอาบัวลอยเผือกงาดำอย่างละสอง!"

ทักษะในการบรรยายของกัณฑ์วิอาจไม่ถึงขั้นเรียกว่าผู้เชี่ยวชาญ แต่ท่าทางการกินของเขาก็มากพอแล้วที่จะทำให้คนมองน้ำลายหก ภรภัคมองเด็กหนุ่มในจอкинไปเรื่อยๆ ยิ่งกินดวงตาก็ยิ่งเป็นประกาย รอยยิ้มก็ยิ่งกว้างขึ้น ภรภัคผลอกลิ้นน้ำลาย ในคอแห้งผากขึ้นมากะทันหัน ไม่รู้ตัวเลยว่ายกมือกุมท้องตั้งแต่เมื่อไหร่

โครกกก

นาที่ต่อจากนั้นเสียงท้อร้องก็ดัง ไม่ใช่ของใครแต่เป็นของเขาเอง
 หนนี้ภรรยาคูรู้สึกหิวมาก หิวจนทนมองอีกฝ่ายกินไม่ได้อีกต่อไป เขา
 กดหยุดวิดีโอ เข้าแอปพลิเคชั่นสั่งอาหาร ร้านบิงซูในคลิบอยู่ห่างจากคอนโดฯ
 ของเขาไม่ถึงสิบกิโล โชคดีที่ร้านเปิดดี ภรรยาคูจึงไม่ลังเลที่จะกดสั่ง เขาเลือก
 เมนูเดียวกับที่กัณฑ์วีแนะนำ รอเพียงสิบนาทีของหวานที่สั่งไปก็มาส่งถึงที่

ชายหนุ่มแกะน้ำแข็งและเครื่องต่างๆ ใส่ถ้วย โดยเครื่องเคียงที่ทางร้าน
 ให้มาแทบจะล้นถ้วยเล็กๆ ที่เขาเตรียมไว้ เยอะอย่างกัณฑ์วีบรรยายไว้ ขณะที่
 ที่กำลังจะตักเข้าปากคำแรก ไม่รู้ว่านี่क्रमอะไรจึงตั้งโทรศัพท์ไว้ตรงหน้าแล้ว
 กดเล่นคลิบที่ดูค้างเอาไว้ ลืมไปเลยว่าตนเองเคยเตือนหลานสาวเองกับปาก
 ว่าอย่าเล่นโทรศัพท์เวลากินข้าว

ดวงตาหลังกรอบแว่นจับจ้องไปยังคนที่อยู่บนหน้าจอ หูก็ฟังเสียงบรรยาย
 มุมก้มลงให้ความรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายนั่งกินอยู่ตรงข้ามกัน ไม่แปลกใจว่าทำไม
 อีกฝ่ายถึงใช้ชื่อรายการว่า 'กินกับกัณฑ์'

หวาน

นั่นคือความรู้สึกแรก ความหวานและหอมของบิงซูผสมช่วยลดอาการขม
 ในลำคอจากการอาเจียนเมื่อครู่ได้เป็นอย่างดี หลังจากคำแรก คำที่สองและสาม
 ก็ตามมาติดๆ ภรรยาคูเบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อย ตักคำต่อไป เข้าปากไม่หยุด
 ไม่นานก็หมดถ้วย

อร่อย

เทียบกับของควา ภรรยาคูไม่ชอบกินขนมหวาน แต่หนนี้เป็นกรณีพิเศษ
 ความรู้สึกนี้คล้ายกับตอนที่กินแซลมอนซาซิมิเมื่อคราวก่อน ภรรยาคูมองถ้วยเปล่า
 และมองหน้าจอโทรศัพท์ที่ดับไปสักพักหนึ่งแล้วด้วยสีหน้าครุ่นคิด

เรื่องนี้แสนประหลาด เขารู้ แต่บางทีเหตุผลที่ทำให้เขาเจริญอาหาร
 มากขึ้นอาจเป็น...

'eatwithGUN

99,999 Subscribers'

กินด์กีวีคือยูทูปเบอร์หน้าใหม่ที่มียอดผู้ติดตามใกล้เคียงแต่เลขหลักด้วยเวลาเพียงหนึ่งเดือนเศษๆ ในช่องมีคลิปอยู่ทั้งหมดเจ็ดคลิป หากลองหารเฉลี่ยหมายความว่าเขาเรียกแฟนคลับได้หมื่นกว่าคนทุกครั้งที่อัปคลิปใหม่

นั่นดูแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับยูทูปเบอร์หน้าใหม่ ใช่ แต่ก็เป็นไปได้

ไม่ใช่เพียงเพราะหน้าตา ความมีอารมณ์ขัน หรือเสน่ห์ดึงดูดเพียงอย่างเดียว สิ่งที่ทำให้ช่อง eatwithGUN เติบโตได้อย่างรวดเร็วขนาดนี้เป็นเพราะคอนเนกชันของกินด์กีวีที่รู้จักเพื่อนร่วมวงการที่มียอดแฟนคลับหลักล้าน เขาเริ่มเข้าวงการนี้ด้วยการคอลแล็บกับช่องนั้น แน่ใจว่ากินด์กีวีเองก็มีเสน่ห์มากพอที่จะ 'ตก' ใครหลายๆ คนให้ตามมาได้อย่างง่ายดาย

รวมถึงชายหนุ่มบางคนด้วย

คืนนั้นช่องยูทูปเล็กๆ ที่มียอดผู้ติดตาม 99,999 คนได้ถูกขโมยไปเปลี่ยนตัวเลขที่แสดงในหน้าแรกให้กลายเป็นหนึ่งแสนด้วยน้ำมือของชายหนุ่มคนนั้น

"คุณภาค วันนี้ทานอะไรดีคะ"

ชบา เลขาฯ สาวพวงด้วยตำแหน่งคนดูแลอาหารการกินของภรภาคถาม แม้เธอจะรู้ว่าคำตอบคืออะไรก็ได้เช่นทุกที แต่ก็ยังเลือกที่จะถามอยู่ทุกวี่...

"ขอเป็นราดหน้าแล้วกันครับ ขอขอบคุณ"

ชบาแปลกใจเล็กน้อยที่วันนี้ภรภาคีเครื่ออาหารด้วยตนเอง แต่เธอก็ไม่พูดมากให้เก้ตื่น โดยได้สั่งนิตาให้ไปซื้อ

หลังจากเสิร์ฟราดหน้าให้เจ้านายคนเก่งเสร็จ เธอก็เดินออกไปจากห้องทำงานของภรภาค ตอนที่ประตูยังปิดไม่สนิท ชบาพลันได้ยินเสียงหนึ่งดังลอดออกมา

เสียงนั้นไม่ใช่เสียงของภรภาค แต่เป็นเสียงของผู้ชายที่เธอไม่รู้จัก จากคำพูดของเขาฟังดูคล้ายรายการในอินเทอร์เน็ตที่กำลังเป็นที่นิยมในสมัยนี้ ชบาส่ายหน้าให้กับความคิดของตัวเอง

ไม่แน่ว่าอาจจะผิดพลาด ทำงานหนักจนหวิวไปแล้วกระมัง
คนอย่างภรรยาคณะหรือจะดูอะไรพวกนี้

มื่อที่ 3

รางวัลของคนทีหนึ่งแสนคือพัคจ้บรวานี่

สิ่งทีเห็นทำให้ชบาสงสัยว่าคนทีอยู่ตรงหน้าใช่ภรภคหรือไม
 ชายหนุ่มทีนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานมีสีหน้าเย็นชา อยู่ในชุดสูทเนี้ยบตั้งแต่
 ศีระจะจรดปลายเท้า บนโต๊ะมีจานอาหารวางอยู่ แกงเขียวหวานไก่ไข่มุมถูกกิน
 ไปได้ครึ่งหนึ่ง แม้จานจะไม่ใหญ่ แต่เห็นภรภคตักกินได้อย่างไม่มีปัญหาที
 นับว่าเป็นภาพทีน่าตกใจแล้ว

ยังดีทีไม่ไคมีเพียงแค้เธอทีเห็นถึงความผิดปกตินี้้อยู่คนเดียว อีกคนที
 สามารถ...ไมสิ เรียกว่ามีความกล้าทีจะเปิดเข้าห้องทำงานของภรภคได้อย่าง
 อิศระ โดยไม่กลัวโดนสายตาเชือดเฉือนคงมีแค้ธนนท์ทีชายแท้ๆ และประธาน
 คนปัจจุบันของจิรากู๊ป

ธนนท์เลิกคิ้ว นานๆ เขาถึงจะเข้าออฟฟิศสักที มาทุคครั้งก็ได้แต่ก่อกวน
 น้องชายจนไม่เป็นอันทำงาน แต่ไม่เคยคิดว่าครั้งนี้จะได้เห็นน้องชายขึ้เปื้ออาหาร
 กำลังกินด้วยท่าทางเอร็ดอ่อย

อืม คำหลังเขาเติมเองแหละ

ภรภคไม่ไคกำลังกินอย่างเอร็ดอ่อย แค้กินได้เหมือนคนปกติทีนับว่า
 ดีมากแล้ว ธนนท์ยกมือป้องปาก กระซิบกับเลขาฯ สาวทียืนอยู่ข้างๆ

"ชบา อาหารกลางวันของภควันนี้ใครเป็นคนทำนะ"

"ไม่ทราบคะ ฉันสั่งห้องอาหารเหมือนทุกที น่าจะเป็นเชฟคนเดิมนะคะ"
 ภรภคทีนั่งนิ่งให้ทั้งสองคนมองเป็นสัตว์วิในสวนสัตว์มานานแล้วค้ว

กระตุก เขาใช้ผ้าเช็ดปากด้วยท่าทางสุภาพ กดปิดหน้าจอไอแพดที่เล่น
คลิป์วิดีโอจากยูทูบค้างไว้อยู่ ธนนัทมองไอแพดเครื่องนั้นอย่างสงสัยครู่หนึ่ง
แต่ก็ไม่ได้ติดใจจะสาวความอะไร

"คุณธนนัทมีธุระอะไรครับ"

ภรภักค์จ้องหน้าพี่ชายที่หน้าตาคล้ายตัวเอง ต่างตรงดวงตาของธนนัท
กลมโตเหมือนแม่ ส่วนภรภักค์ตาดูเหมือนพ่อ แม้จะได้รับสายตาไม่เป็นมิตร
จากน้องชาย แต่ธนนัทก็ยังยิ้มกว้าง รอยยิ้มนั้นดูไม่น่าไว้ใจเป็นอย่างมาก

"เรียกว่าพี่ชายสิ"

"..." ภรภักค์หน้าตายทำเป็นไม่ได้ยินประโยคเมื่อครู่ "มาทำไม"

ธนนัทตีหน้าเศร้า "เดี๋ยวนี้ไม่น่ารักเลยนะ เมื่อก่อนยังเคยเรียกว่าพี่นัทที่จำ
อยู่เลย"

ภรภักค์ปวดหัว "ไม่เคย"

"ฮ่าๆๆ ล้อเล่นน่า จะมาบอกว่าฝากไปรับลี้น้อย เดี่ยวเย็นนี้ฉันไป
กินข้าวกับคุณทวิแทนเอง"

"เข้าใจแล้ว"

พูดจบภรภักค์ก็ไม่สนใจ กินแกงเขียวหวานต่อหน้าตาเฉย ธนนัทรู้สึก
เบื่อหน่ายกับความไร้ชีวิตชีวาของน้องชาย เขาเดินอ้อมเก้าอี้แล้วกระโดด
ขึ้นไปนั่งบนโต๊ะทำงาน เห็นไอแพดเครื่องเดิมวางแน่นิ่งอยู่

"จะว่าไปเมื่อกี่แควอะไรอยู่วะ คนอย่างแกกินข้าวไปดูหนังไปเป็นด้วยรี"

"ไม่ใช่หนัง"

"งั้นดูอะไร"

ธนนัททำท่าจะหยิบไอแพดของภรภักค์ขึ้นมาเปิดดู จะว่าไปภาพที่เห็น
บนหน้าจจอไอแพดเมื่อครู่คล้ายจะเคยเห็นที่ไหนมาก่อน ภรภักค์รู้ทันจึงดันมือ
พี่ชายออกแล้วมองด้วยสายตารำคาญ

"ถ้าไม่มีธุระอะไรก็ออกไปครับ มันรบกวนผมอย่างมาก ซบาส่งคุณธนนัท
หน่อย"

"เฮ้ย เดี่ยวดิ..."

"คุณธนนท์ เชิญค่ะ"

เจ้านายกับเลขาฯ เข้ากันได้ดีเป็นปีเป็นขลุ่ย ชบาเปิดประตูไว้พร้อม แถมยังผายมือให้อีกต่างหาก ธนนท์ที่หัวเดียวกระเทียมลีบจึงต้องยอมแพ้ ไปด้วยประการฉะนี้

เย็นวันนั้นภรรยาพาสาลีไปกินบิงซูบวलयตามสัญญา เด็กหญิงอารมณ์ดี เป็นพิเศษ ยิ้มแย้มจนแก้วปริซึมไม่หยุดว่าบวलयของที่นี่อร่อยอย่างที่พี่กินต์ของเธอพูด ซ้ำยังแนะนำเมนูให้คุณอาของตนเองฟังตามที่ได้ยินมาจาก ยูทูเบอร์หนุ่ม โดยที่ไม่รู้เลยว่าคุณอาคนนี้เป็นคนทรยศ แอบกินตั้งแต่วันก่อนแล้ว

หลังจากกินจนพอใจภรรยา ก็ขับรถไปส่งสาลีที่บ้าน เด็กน้อยที่ทั้งเรียน ทั้งเล่นมาตั้งแต่เข้าหมดแรง แต่กระนั้นก็ยังพูดไม่หยุดตามประสาเด็กว่าจริง เธอนั่งมองวิวนอกหน้าต่างรถ ซึ่งไม่มีอะไรนอกจากรถคันข้างๆ ที่เป็นเพื่อนร่วมชะตากรรมยามรถติด เด็กหญิงพลิกตัวไปมาพาลงบ่นอุบอิบว่าเกลียดรถติด

ติ๊ง

ติ๊ง

ไม่นานเสียงแฉ่งเตือนโทรศัพท์ก็ดังขึ้นสองเครื่องพร้อมกัน สาลีกำลังจะหยิบของตัวเองขึ้นมาดู แต่ตาเหลือบไปเห็นหน้าจอโทรศัพท์ของคุณอาคนเก่งที่เสียบอยู่ตรงช่องเก็บของอย่างไม่ได้ตั้งใจ

เด็กน้อยตาวาวทันที "คุณอาขับช่องพี่กินต์ด้วยเหอะคะ!"

"อืม"

"คุณอาก็เป็นแฟนคลับพี่กินต์เหอะคะ!"

"เปล่า"

"เย่! คุณอาเป็นแฟนคลับพี่กินต์!"

"..."

บางทีภรรยาก็รู้สึกว่าคุณอาได้พอมามากเกินไป

สาส์นที่ใจเหมือนได้เจอเพื่อนใหม่ ถ้าไม่คิดว่าภรรยากำลังขับรถอยู่คงจะกระโดดขึ้นมาเขย่าตัวเข้าที่แน่นอน

"ทำไมคุณมาถึงชอบพี่กันต์เหอะคะ เพราะพี่กันต์น่ารักใช่ไหม น้องลี้ก็ว่าพี่กันต์น่ารัก แต่พี่กันต์ไม่ค่อยดังในหมู่เด็กๆ เพื่อนน้องลี้ไม่ค่อยรู้จักพี่กันต์เลย น้องลี้พยายามขายเพื่อนอยู่แต่ไม่สำเร็จ เพื่อนๆ น้องลี้ชอบนักแคสต์เกมไม่กี่ช่องที่รีวิวของเล่นมากกว่า น้องลี้ตั้งใจที่คุณมาเป็นแฟนคลับพี่กันต์!"

ภรรยากำลังหะพุดแทรกปฏิเสธหลานสาวไม่ได้ จึงปล่อยให้อีกฝ่ายเจ็ยแฉ้วไปโดยไม่แก้ไขความเข้าใจผิด สาส์นพรรณนาความชอบที่มีต่อกันต์ก็อีกหลายนาที จนอดคิดไม่ได้ว่ายูทูเบอร์คนเก่งจ้งหลานสาวตัวน้อยของเขาให้ช่วยโปรโมตตนเองหรือเปล่า รอสาส์นพุดจนหายใจไม่ทัน ภรรยาก็เอ่ยเตือน

"ชอบแต่พอดี อย่าลี้มว่าเรารู้จักเขาแค่ด้านเดียว ตัวจริงอาจจะไม่ได้ดีเหมือนที่เห็นก็ได้"

สาส์นพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง "น้องลี้รู้คะ ตัวจริงพี่กันต์คงไม่ได้น่ารักเหมือนในคลิปหรอก" เด็กหญิงว่า ยิ้มจนปากแทบจะฉีกถึงรูหู "แต่จะต้องน่ารักกว่าในคลิปแน่นอน!"

ภรรยาค "..."

ภรรยาคอยากจะยกมือขึ้นก่ายหน้าผาก ไม่รู้จะพุดอะไรกับหลานสาวคนนี่ดี เด็กน้อยเองก็ไม่สนใจเขาอีกต่อไป พอคนที่ชอบอัปคลิปใหม่ก็อยากรีบเปิดดูเร็วๆ สาส์นกดโทรศัพท์อย่างคล่องแคล่ว กดเข้าไปดูคลิปวิดีโอใหม่ของช่อง eatwithGUN ที่เพิ่งแจ้งเตือน

"อย่าเพิ่งครับ! ใครกำลังจะลุกไปด้อมมามาหยุดอยู่ตรงนั้นเลย! วันนี้กันต์ไม่ได้จะพาทุกคนไปกิน แต่กันต์จะมาบอกข่าวดี! ข่าวดีอะไรนะหรือ... ช่องของกันต์ครบหนึ่งแสนซับสไคร์ไปแล้ว เย้! ปรบมือหน่อยเร็ววว!"

เสียงเอฟเฟ็กต์ปรบมือดังขึ้นหลังจากนั้น โลกชั้นในคลิปวิดีโอวันนี้ดูแปลกตา ห้องนอนห้องหนึ่งที่เดาว่าคงจะเป็นของเจ้าของช่อง ด้านหลังมองเห็นผ้าม่าน ชั้นวางของ และปลายเตียง ทว่าจุดเด่นของช่องยังคงเหมือนเดิม

นั่นก็คือรอยยิ้มสดใสทะเลาะของกินต์กวี

"ขอบคุณมากนะครับ ไม่นึกว่าทุกคนจะให้การต้อนรับที่อบอุ่นขนาดนี้ กินต์ดีใจมากจริงๆ คิดอยู่นานว่าจะตอบแทนทุกคนยังไงดี หาของมาแจกดีไหม แต่ไหนๆ ก็เป็นช่องของกินแล้ว คนที่ดูช่องกินต์ก็คงเป็นคนชอบกินเหมือนกัน..."

คนไม่ชอบกินที่กำลังมองถนนด้านหน้าอยู่ขมวดคิ้วน้อยๆ

"กินต์ก็เลยจะแจกพิซซ่ารวานี่ทำเอง!" ว่าแล้วกินต์กวีก็ชูบรวานี่ชิ้นสี่เหลี่ยมผืนผ้าชิ้นโหลว์กลิ้ง เด็กหนุ่มหยิบออกมาชิ้นหนึ่งแล้วแปะได้ของมันออก เห็นซ็อกโกแลตไหลเยิ้มอยู่ตรงกลาง "สูตรของน้องสาวกินต์เองละ ก้อปเขามาอีกที ฮ่าๆๆ กินต์จะสู้มาจากคอมเมนต์ของคลิปนี้ทั้งหมดสิบคน นะครับ ทิ้งเมนต์ไว้ได้คลิปนี้ได้เลย!"

คลิปวิดีโอั้นมีความยาวเพียงหกนาที และเพิ่งอัปโหลดได้ไม่ถึงสิบนาทีที่ด้วยซ้ำ แต่ยอดคอมเมนต์เยอะกว่าปกติถึงเท่าตัว แน่نونว่าแฟนคลับตัวงอยอย่างสาละยมไม่พลาด รีบพิมพ์คอมเมนต์ลงไปอย่างรวดเร็วด้วยท่าทางที่ตื่นเต้นเอามากๆ

"คุณอาว่าน้องสี่จะได้บรวานี่ของพี่กินต์ใหม่คะ"

"ไม่รู้สิ"

ภรภัคตอบตามความจริง เขาไม่ถนัดให้ความหวังใครแม้ว่าคนคนนั้นจะเป็นหลานสาวของตนเองก็ตาม

รถยนต์แล่นจากถนนหนึ่งไปสู่อีกถนน ภรภัคยังคงมีสีหน้านิ่งตลอดทาง หลังส่งหลานสาวตัวแสบถึงบ้าน ชายหนุ่มก็วนรถกลับทางเดิม มองถนนด้านหน้าด้วยสายตาเย็นชา ไม่มีใครรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่

คืนนั้นเขาเข้านอนตามปกติ ทว่าก่อนนอนกลับหยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมา กดเข้าแอปฯ ยูทูปอย่างคล่องแคล่ว พิมพ์บางอย่างด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ เหมือนกลัวคนอื่นมาเห็นทั้งที่อยู่คนเดียว พิมพ์ๆ ลบๆ อยู่นานสองนาน เมื่อพอใจแล้วก็วางโทรศัพท์ไว้ที่โต๊ะข้างเตียงก่อนจะหลับไป

สี่ปดาห์ต่อมา 'บรวานี่ทำเอง' ของกินต์กวีก็ตกอยู่ในมือของภรภัค

"คุณอาภักใจร้าย!"

"อาเปล่า"

"คุณอาไม่เห็นบอกน้องลีเลย"

"อาลืม"

"น้องลีน้อยใจ"

"อาขอโทษ"

"แต่ถ้าคุณอาแบ่งให้น้องลีชิม น้องลีสักจะยกโทษให้ก็ได้"

"..."

อิม ได้พ่อมามากเกินไปจริงๆ

เด็กหญิงยื่นมือทั้งสองข้างออกมาตรงหน้าภรภัก ยิ้มยิงฟันหน้าตา แสบสัน ภรภักถอนหายใจก่อนวางกล่องบราวน์ลงบนมือของเด็กน้อย เหตุผลที่สาธิตลงทุนให้ธนนท์พาเธอมาจนถึงที่ทำงานของภรภักเพราะเหตุนี้เอง

ในกล่องกระดาษมีบราวน์ทั้งหมดสี่ชิ้น พร้อมทั้งการ์ดขอบคุณที่แนบมาด้วย บนการ์ดมีลายมือเล็กๆ ยี่อๆ ที่แทบจะอ่านไม่ออกเขียนอยู่ หากกล่าวว่ายกลายมือทายนิสัยได้ ก็น่าทึ่งก็จริงเป็นคนไร้ระเบียบที่สุดคนหนึ่ง แถมหน้าตาบราวน์ในกล่องก็ไม่ได้เรียกว่าสวยงาม ออกจะบูดๆ เบี้ยวๆ เสียด้วยซ้ำ แต่นักล่ารางวัลไม่สนใจ ขอแค่ได้รางวัลก็พอแล้ว

สาธิตป็นเก้าอี้ขึ้นมา นั่งเบียดคุณอาของตนเอง แถมยังเอาไอแพดของเขาไปเปิดดูรูปด้วยตนเองอีกต่างหาก

ตอนที่ภรภักกำลังจะเตือนว่าติดดูรูปมากเกินไปแล้ว เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นสองครั้ง เป็นนิตาที่เอานมร้อนมาเสิร์ฟให้สาธิต เด็กน้อยยกมือไหว้ขอบคุณ รับนมร้อนมาจิบ เมื่อกินคู่กับพัคจ์บราวน์ยิ่งเข้ากัน

นิตาผ่อนคลายเป็นเมื่อกำลังอยู่ในห้องนี้ด้วย เธอโค้งให้ภรภักหนึ่งทีและกำลังจะหันหลังออกจากห้องทำงานนี้ไป แต่ก็ต้องร้อง "เอ๊ะ" ตาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นกล่องบราวน์บนโต๊ะ รวมถึงคลิบที่กำลังเล่นอยู่บนหน้าจอไอแพด นิตาเป็นคนเก็บอาการไม่เก่ง คิดอะไรก็แสดงออกทางสีหน้าหมด

"มีอะไรหรือเปล่าครับ"

ภรภักถามเมื่อเห็นว่าผู้ช่วยเลขาฯ ยังยืนอยู่ เธอสะดุ้งพลันสายหน้ารัวๆ ตูกล้ายกระต่ายขี้ตักใจ แต่ยังไม่ยอมออกจากห้องนี้ทันที คราวนี้สาธิตก็สังเกตเห็นแล้วเช่นกัน บางเรื่องเด็กก็ฉลาดกว่าผู้ใหญ่ หรือเรียกได้ว่าดมกลืนพวกเดียวกันแก๊งเด็กน้อยรู้ทันที่วนิตาต้องการอะไร จึงเปิดโปงออกมาจนหมดเปลือก

"พินิตาก็อยากกินบรวานี่ของพีนันท์เหอะคะ!"

นิตาสะดุ้ง "พีนันท์...ไม่ใช่คะ...คือพีนันท์...ฮือออ น้องสาธิตใจดีจังเลยนะคะ พีนันท์ก็เมนต์เหมือนกันแต่ไม่ได้"

สาธิตสายหน้า แฉคุณอาของตนเองต่อด้วยรอยยิ้มบริสุทธิ

"เปล่าค่ะ ที่ใจดีคือคุณอาภัก นี้นะเป็นของคุณอาภักค่ะ"

ภรภัก "..."

ดวงตาของนิตาตอนนี้แทบจะถลนออกมา เธอมองภรภักด้วยสายตาไม่อยากจะเชื่อ อดคิดไม่ได้ว่าลวงรู้ความลับของอีกฝ่ายเข้าแล้ว แต่เมื่อสบเข้ากับดวงตาคมกริบเธอก็รีบกำหมัด

"อะ...ถ้าฉันนิตาขอตัวก่อนนะคะ" นิสัยพูดตะกุกตะกักของเธอยังแก้ไม่หาย โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าเจ้านายเช่นภรภัก นิตาออกไปแล้ว แกมยังแอบส่งสายตาสงสัยใส่บรวานี่ในกล่องเป็นการทิ้งท้ายอีกด้วย

"คุณอาภักแบ่งให้พินิตาชิ้นหนึ่งได้ไหมคะ" สาธิตเห็นแล้วสะท้อนใจ มีความเชื่อว่าเป็นแฟนคลับเหมือนกันต้องแบ่งปันกันและกัน เด็กน้อยเขย่าแขนคุณอา "พินิตาน่าสงสาร คุณอาใช้อีกตั้งสามชิ้น แบ่งให้พินิตาชิ้นหนึ่งนะคะ"

ภรภักจนด้วยคำพูด ได้แต่ถอนหายใจ

"เอาไปให้เถอะ"

สาธิตยิ้มกว้างทันที รีบหยิบบรวานี่หนึ่งชิ้นกระโดดลงจากเก้าอี้วิ่งไปทางที่นิตาออกไปเมื่อครู่ ชายหนุ่มได้ยินเสียงกรีดเบาๆ ดังมาจากนอกประตูตามด้วยเสียงวิ๊ดว้ายอีกหลายประโยค ท่าทางสาธิตจะเจอเพื่อนคุยที่ถูกคอกจึงไม่กลับเข้ามาในห้องทำงานของภรภักอีกเลย

ชายหนุ่มมองบรวานี่ที่เหลืออยู่สองชิ้น หยิบมันขึ้นมากัดหนึ่งชิ้น เพราะไม่ชอบกินของหวาน โดยเฉพาะจำพวกแบ่งและเค้กจึงขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่

กระนั้นกลับไม่วางมันลง

"...จากนั้นค่อยๆ คนให้ช็อกโกแลตละลายนะครับ"

เลนส์แว่นสะท้อนหน้าจอไอแพด เด็กหนุ่มในผ้ากันเปื้อนกับรอยยิ้มบนใบหน้าอันเป็นเอกลักษณ์ มือหนึ่งถือถ้วยใส่ช็อกโกแลต อีกมือถือไม้พาย สถานที่คราวนี้คือห้องครัว และเมนูที่กำลังทำอยู่ก็คือพัลซังบราวน์ในมือของชายหนุ่มนี่เอง

กันต์ก็กำลังผสมส่วนผสมในถ้วยด้วยท่าทางงะๆ แบบที่ดูก็รู้ว่าปกติอีกฝ่ายคงไม่ได้เข้าครัวบ่อยนัก ไม่แปลกใจเลยที่ทำไม่สภาพมันถึงออกมาบูดๆ เบี้ยวๆ แบบนี้ ที่แท้มันก็ละมาตั้งแต่ขั้นตอนการทำแล้วนี่เอง

ภรภคปล่อยให้วิดีโอนั้นดำเนินไปเรื่อยๆ ส่วนตนก็กินขนมหวานที่ไม่ชอบไปด้วย ดวงตาคมดูทอแสงอ่อนลงแต่ล้าลึกขึ้น มุมปากบางยกขึ้นเล็กน้อย และในที่สุดก็หัวเราะออกมาตอนที่คนในคลิปทำช็อกโกแลตหกเลอะตัวเอง

ท่าที่เช่นนี้ทำให้ภรภคอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่า...

น่ารัก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3FjBRy8>